

10 steg på vägen mot Allah

*Ashraf El-Khabiry & Pierre Durrani
Tal från SMUFs konferens 1999
Texten är för fri distribution.*

Inledning: Vart är ni alla på väg?

VART ÄR NI alla på väg? Den fundamentala frågan ställer Koranen till oss människor, och visst är den befogad. Från det ena till det andra hastar vi genom livet, som för en del inte blir annat än sömn, mat, arbete och lite umgänge med vänner och familj. Men när stannar vi upp och frågar oss vad allt detta bär hän? Vart leder det hela? Ja, ett kan vi nog alla komma överens om: vi kommer alla att dö. *Varje själ kommer att smaka döden*, säger Koranen.

I vår moderna kultur har vi svårt att hantera detta faktum. Ibland verkar nästan modernitetens drivmotor vara just detta: en skräck inför döden. Istället för att omfatta denna förestående händelse, och omvandla den insikten till visdom och klarsyn, så flyr vi bort från tanken. Vi kan tala om allt utom just detta. Vi dyrkar snabbhet och ungdomlighet, för det långsamma och gamla påminner oss om vad som komma skall. Vi bedövar våra sinnen med TV, popmusik, droger, flärd och ytlighet, så att vi slipper vakna upp till livets allvar. Vi retar våra sinnen med löjliga och extrema

utmaningar; en vilja att alltid tänja och pröva livets naturliga gränser; en sjuklig bungyjumps-mentalitet som stressad och rastlös inte vill inse att livet faktiskt har en mening.

Många är de som i sin förvirring och inbillade hjälplöshet fyller sina liv med att följa sina nyckfulla begär och försöker konsumera bort tomheten och ångesten i sina liv med devisen: den som har mest prylar när han dör vinner. I en fåfängans marknad och en pryltokig konsumistisk karusell som vår sekulariserade kultur ofta ter sig som, är det bra, om inte livsnödvändigt att just tänka på döden.

Tänk på döden, står det ibland på ingången till kyrkogårdar runt om i Sverige. Alla vet vi också att i dödens närhet så pulserar livet starkare och allvarligare. Och vi behöver verkligen ett allvar, ingen ytlig och barnslig tivolikultur. Profeten Muhammed sade att han själv tänkte på döden mer än tjugo gånger varje dag och rekommenderade detta till sina följeslagare. En berömd *hadîth* (profettradiation) lyder ungefär:

"Tag vara på och uppskatta fem högre än fem. Din ungdom högre än din ålderdom. Din rikedom högre än din fattigdom. Din lediga tid högre än din upptagna. Din hälsa före din sjukdom, och ditt liv före din död."

Hur kommer det sig att de flesta av oss uppskattar något först när vi förlorat det? Vi har inte fått livets gåva, för att förlösa den. Vart är ni då på alla på väg? *Till Gud skall allt och alla återvända, lyder svaret.*

Tio punkter på vägen mot Allah

1. Vikten av en verklig kontakt med Allah

Så vad gör vi med våra liv egentligen? Vi lever i en värld där kommunikationerna och kontakterna ökar dag för dag, trots att många av dessa kan vara skadliga eller onyttiga.

Vi är måna att hålla kontakten med så många olika saker, och är upptagna med så mycket, och glömmer så lätt att det finns något som om vi inte har kontakt med det, så är allt bortkastad. Och det är kontakten med Allah. Kontakten med Allah måste vara det viktigaste i en troendes liv.

Många är de som nuförtiden alltid ser till att hålla mobiltelefonen igång, kontakten med mobiltelefonnätet verkar oerhört viktiga för många ungdomar. Mobiler är en "innegrej", ett tecken på status. Men när blir det

”inne” att hålla en bra kontakt med vår Skapare och Gud?

Allah säger i Sin heliga Bok:

”Var inte som de som glömmen Gud och som Han då låter glömma det som är bäst för dem själva; det är de som förhärdat sig i synd och trots.”
— Al-Hashr 59:19

Det gäller att inte glömma bort meningen med livet att dyrka Allah, att försöka komma honom så nära som möjligt. Folk i alla tider har funderat på detta med livets mening, och bara blivit mer förvirrade. Det är inte svårt. Vi har svaret i Koranen, då Allah säger:

”Vi har inte skapat djinnerna (de osynliga väsendena), och människorna med ett annat syfte än att de skall lära känna och dyrka mig.” — Adh-Dhariyat 51:56

”Vi är närmare henne än hennes halspulsådrar” — Qâf 50:16

Enligt en *hadîth qudsi* berättade Abu Hurayrah att Profeten sade att Allah ta'ala säger:

”Jag är såsom mina tjänare förväntar Mig att vara. Jag är med honom när han kommer i håg Mig. Om han kommer ihåg Mig inför sig själv, så kommer Jag komma ihåg honom inför Mig själv; och om han kommer ihåg Mig bland andra människor, så kommer Jag komma ihåg honom inför en ännu bättre samling. Om han närmar sig mig med en handslängd, så närmar jag mig honom med en armlängd. Om han närmar sig mig med en armlängd, så närmar Jag mig honom med två armlängder. Och kommer han till Mig gåendes, så kommer Jag skyndsamt till honom.” — Återberättad av Bukhâri

Förstår ni vad otroligt detta är. Allah bryr sig alltid om oss. Någon sade: ”Det är inte märkligt att en tjänare närmar sig sin herre; det är vad tjänare gör. Det som är märkligt är att Herren närmar sig sin tjänare.”

Ibn Ata'illâh (rh) sade: Det är underligt att fast än Allah är så nära oss, så är vi så fjärran från Honom!

När man tror och söker sig till Allah, då tar man livet på allvar, då ser man helheten och meningen med livet och att livet har ett syfte. Ja, då vet man att man är *khalifatullah fi'l-ard*, Guds ställföreträdare på jorden, med ansvar och skyldigheter, och man är alltid medveten om Allahs närvaro.

"Öst och Väst tillhör Gud och vart ni än vänder er finner ni Guds anlete. Gud når överallt och Han vet allt." — Al-Baqara 2:115

"Har du inte klart för dig att Gud känner allt det som himlarna rymmer och jorden bär? När tre samlas till en hemlig överläggning är Han den fjärde, och om fem samlas är Han den sjätte; och vare sig de är färre eller flera är Han med dem, var de än befinner sig." — Al-Mudjâdalah 58:7

Enligt en sk. Athar ilâhi sägs det att Allah säger: *"Sök Mig så finner du Mig. Om du finner Mig så finner du allt, och om du missar Mig så har du missat allt."*

2. Kärleken som nähetens fundament

Grunden till den här kontakten är kärlek. Det viktigaste tecknet är att man kommer ihåg Allah, dvs *dhikr*. Om jag älskar någon så har jag denne i mina tankar och i mitt hjärta.

"Och bevara Mig i minnet, så skall jag minnas er; var Mig tacksam och förneka Mig inte!" — Al-Baqarah 2:152

Allah kan inte glömma bort någonting. Vad som här menas är att Han minns oss med sin barmhärtighet och sitt skydd.

Vi älskar så många saker vi ägnar tid åt, allt ifrån prylar till personer, men kanske framförallt oss själv, vi är egenkära. Men tar man islam på allvar och är man en troende så skall kärleken till Allah vara starkare.

"Ändå finns det människor som sätter upp medgudar vid Guds sida och ägnar dem en sådan kärlek som bör ägnas Gud. Men de troendes kärlek till Gud starkare." — Al-Baqarah 2:165

För älskar man något lika mycket som Allah så har man satt upp en medgud vid Allah sida, och vi bör verkligen fråga oss vad vi håller kärt här i livet. Har vi prioriteringen rätt? Kommer Allah först?

Anas ibn Malik berättade att Profeten sade:

"Det finns tre saker som om de finns hos någon så gör det så att han kommer smaka trons sötma: Om Allah och Hans Sändebud är honom mer kära än allt annat, att han bara älskar andra endast för Guds skull, att han fruktar att återvända till otro, kufr, efter det att Allah har räddat honom från det liksom han fruktar att bli kastad in i helveteselden." —

Återberättat av Bukhâri och Muslim

Kärlek är en oerhörd drivkraft. Den man älskar vill man behaga och lyda. Och man älskar Allah för alla de välgärningar han förunnar en. Alla de dagliga mirakel han skänker oss. Allt detta. Mat, vatten, vår kropp, vårt intellekt, skapelsen runt om kring oss. För alla dessa oerhörda gåvor älskar vi Allah.

Ibn al-Qayyim (rh) sade att tre saker gör så att en troende blir verkligt lycklig, dvs vinner Allahs välbehag:

- han tackar Allah för alla gåvor. - han visar ståndaktighet när han prövas.
- han ber Allah om förlåtelse när han syndar.

3. Kärlekens tecken

Vad är då kärlekens tecken? Ibn al-Qayyim ger oss några tankar om detta i sin bok "Rawdat ul-Muhibbin, De förälskades trädgård": *Det är en stor ära för oss att Allah minns oss. Det enda jag behöver göra är att minnas honom, dhikr.*

"Och bevara Mig i minnet, så skall Jag minnas er." — Al-Baqarah 2:152

Man kan minnas Gud med tungan, eller hjärtat, eller bäst av allt med både tungan och hjärtat. För det är så att den som älskar något nämner det mycket, och namnet på den eller det man älskar har man alltid inom en.

"Och ha ständigt Gud i era tankar, så kommer ni lyckas." — Al-Anfal 8:45

"Troende! Åkalla Gud — och ha Honom alltid i era tankar! Och prisa Hans namn morgon och afton!" — Al-Ahzâb 33:41

Bland kärlekens tecken är att man inte står ut att vara ifrån den man älskar. Man är otålig. Man har bråttom att möte sin älskade, och en dålig kontakt med den man älskar känns väldigt dålig, man mår inte bra, men har man inte alls någon kontakt med Allah — så gör det inte ont — för då kan ens hjärta vara helt död och kallt. Man vill alltid leta efter tecken och spår från den man älskar. När den älskade talar — dvs. i Koranen — ja, då lyssnar man. Man längtat efter mötet med Honom i Salat. Man vill att Han skall vara nöjd med en. Man prioriterar det den älskade vill framför sin egen vilja, och strävar efter att förena de bägge viljorna. Man avskyr det som den man älskar avskyr. Man vill vara ensam med den man älskar, man vill inte bli störd. Man älskar den Älskades hus, dvs Ka'ba och alla

moskéer.

Profeten sade:

”Var på jorden som gäster, och betrakta moskéerna som era hem. Vänji era hjärtan att vara mjuka, och öka er kontemplation och er gråt. Låt inte era lustar, hugskott skilja er åt. Ni bygger det som ni inte kommer bosätta er i. Ni samlar det som ni inte hinner att äta. Ni har så många förhoppningar som ni inte hinner förverkliga.”

Och glöm inte att tårarna är hjärtats termometer... När man minns den man älskar får man ett inre lugn i hjärtat:

”Är det inte så att när Guds namn nämns så blir människohjärtat stilla?”
— Ar-Ra’d 13:28

I en hadîth Qudsi säger Abu Hurayrah att Guds Sändebud sade:

”Om Allah älskar en av sina tjänare så kallar Han till sig Gabriel (alayhi salaam) och säger: jag älskar den person så älska honom därför. Profeten sade: Så älskar Gabriel honom också. Sedan proklamerar Gabriel i himlen att Allah älskar den personen, så älska honom därför. Och då älskar också himlens folk honom. Profeten sade: Sedan fastställs det att han blir omtyckt på jorden. Och om Allah avskyr en av sina tjänare (hans handlingar), så kallar Han till sig Gabriel (alayhi salaam) och säger: jag avskyr den person så avsky honom därför. Så avskyr Gabriel honom också. Sedan proklamerar Gabriel i himlen att Allah avskyr den personen, så avsky honom därför. Och då avskyr de honom. Profeten sade: Sedan fastställs det att han blir avskydd på jorden.” — Återberättad av Muslim

4. Hjärtat

Det som är viktigt i kontakten med Allah är hjärtat. Inte det fysiska utan det andliga hjärtat som Koranen så ofta talar om. Vägen till Allah är just hjärtats väg. Det finns olika typer av hjärtan.

Dels Qalbun Salîm: det hela, friska och rena hjärtat. Om det säger Allah:

”Och då (dvs på Domens dag) kan bara den känna sig trygg som stiger fram inför Gud med ett friskt hjärta.” — Ash-Shu’ara’ 26:89

Dels Qalbun Marîd, det sjuka hjärtat, och *dels Qalbun Mayyit*, det döda hjärtat.

Det finns många sjukdomar som kan göra ett hjärta sjukt, men bland de farligaste är tvivlets sjukdom, och lustens sjukdom. Tvivlets är farligare än lustens, men lustens kan ofta leda till tvivlets.

Och att man glömmer Gud, *ghafrah* är oerhört farligt. Glömmer man Gud glömmer man ofta att man är sjuk, och hinner inte vakna upp och med viljan att bli frisk innan det är försent. Och det sjuka med många människor är att det inte ens vet att de är sjuka.

”Varken jorden eller himlarna kan rymma Mig, men en troendes hjärta kan göra det” — Hadîth qudsi

Profeten sade:

”När en tjänare syndar så kommer det en liten svart fläck på hans hjärta. Och när men ber om förlåtelse så försvinner den.”

5. Om ljus och mörker, liv och död

Hjärtats liv, insikt och ljus är det vi skall eftersträva — inte dess död, blindhet och mörker. För kontakten med Allah gör hjärtat levande.

”Är då den som var andligen död och som Vi väckte till liv och skänkte ljus, med vars väg han kan finna sin väg bland människorna, att likställas med den som omges av djupt mörker varifrån han inte kan komma ut?” — Al-An’âm 6:122

”Ni har nu fått ta emot från er Herre en uppenbarelse som skall öppna era ögon för sanningen, och den som vill se har själv gott av detta och den som vill förbli blind skadar ingen annan än sig själv.” — Al-An’âm 6:104

Om man har kontakt med Allah så får man ljus och kan se. Den som vänder sig bort finner bara mörker, och skadar bara sig själv.

”Gud är de troendes Beskyddare. Han leder dem ut ur mörkret till ljuset. Men de som förnekar sanningen har onda makter till beskyddare som leder dem ut ur ljuset till mörkret.” — Al-Baqarah 2:257

Ut ur mörkret till ljuset. Ut ur ljuset till mörker. Ut ur *fitrahs* (det rena naturliga tillståndet) ljus, det naturliga inneboende ljuset, till *kufrs* (otrons) mörker.

”Gud är himlarnas och jordens ljus. Hans ljus kan liknas vid en nisch där en lykta står. Lyktan är omsluten av glas och glaset lyser med en stjärnas

glans. Det är en lykta tänd med olja från ett välsignat träd, ett olivträd som varken tillhör öst eller väst och vars olja nästan lyser utan att eld har rört vid den. Ljus över ljus!” — Ljusversen, Ayat un Nur — An-Nûr 24:35

Nischen är bröstet. Glaset är hjärtat, och oljan är Koranen.

”Nej den vars mörker Gud inte lyser upp med sitt ljus finner aldrig ljus!” — An-Nûr 24:40

Tänk på all de som vänder sig bort från Allah. Alla flummiga filosofer och sk. intellektuella som aldrig kan lösa frågan om meningen med livet för att de söker på fel ställe, de vänder sig bort från Allah.

6. Hinder på vägen

Hinder på vägen mot Allah. Vad vill förleda oss och vända oss från Allahs väg? Det finns många fiender och faror, men vi tar upp de farligaste. Två stycken, en inre, inifrån och en yttre, och man bekämpar den yttre geom att bekämpa den inre. Den inre är *nafs*, Jaget, och den yttre är Shaytan.

Al-Muhasibi (rh) sade:

*”Om du går ut med en vän som du tycker om och som du vill hjälpa och ta hand om, men när du kommit en bit och det blir bråk, så vänder din vän emot dig och hjälper fienden. Skulle du då fortsättningsvis kunna lita på den här vännen? Och den här vännen är *nafs*.”*

Så lyder man sitt *nafs* alla begär och nycker blir det problem.

Man kan se på hjärta-förnuftet och *nafs*, genom att likna dem vid en kung som är hjärtat som styr ett rike. Kungen har en minister — som är förnuftet — som utreder och bedömer alla situationer de möter. Kungen har ett barn en liten prins, som heter *Nafs*, och som aldrig blir nöjd och som bara vill ha mer och mer. Shaytan är fienden som vill göra en kupp och utnyttjar gärna den unge prinsen, genom dennes begär, lust och nycker. Om kungen lyssnar på ministern som är anförtrodd och uppriktig, och som bedömer rätt i olika situationer så går det väl. Men om han påverkas av sin kärlek till prinsen och struntar i ministerns råd, dvs om han lyder *nafs*, så kommer Fienden, Shaytan till slut göra en kupp och ta över och förslava kungen och hela kungariket blir en tyranni. Allt störtats i fördärvet. Det gäller istället att uppfostra prinsen väl.

Eller så kan man likna *nafs* vid en häst, som man måste ha tyglar för att

kontrollera. Man kan visst låta den beta, men man måste ständigt dressera den, tygla och sätta i den i en hage.

Nafs gör ens hjärtas spegel dimmig eller rostig.

"De onda de gjort har gjort deras hjärtan rostiga" — Al-Mutaffifeen 83:14

7. Jagets tre ansikten

Man talar ofta om tre sorters *nafs* eller ett och samma *nafs* fast i tre lägen: *Nafs al-Ammâra*, jaget som driver henne mot det onda. Som Koranen nämner i Sura Yusuf 12:53.

"[Något i] människans inre driver henne mot synd"

Nafs al-Lawwâma, det anklagande jaget i människans inre, som Koranen talar om i Surat ul-Qiyama 75:2.

"Jag kallar till vittne den anklagande själen i människans inre!"

Och *nafs al-Mut'mainna*, jaget som kommit till ro, som Koranen nämner i Surat ul-Fadjr 89:27.

"Du själ som har kommit till ro!"

Självklart skall vi undvika att låta *nafs al-Ammâra* behärska oss, vi skall gå mot *nafs al-Lawwâma* som upptäcker våra fel och brister, till dess att vi uppnår *nafs a-Mut'mainna*, som kommit till ro. Då behärskar man verkligen sitt *nafs*, och har förädlat det.

8. Fiendens fällor

På vägen mot Allah, ofta den raka och rätta vägen, möter vi Shaytan. Ibland tror man att Shaytan finns på diskot och dåliga ställen, men han finns istället på den rätta vägen för att leda folk till diskot. De som är på diskot är redan i hans ficka. Han försöker ta den som är på *sirât al-Mustaqîm*, och vill ha kontakt med Allah.

I Koranen säger Shaytan till Allah:

"Iblis sade: Eftersom Du låtit mig begå ett felsteg, svär jag att jag skall lägga mig i bakhåll för dem på Din raka väg, och jag skall ansätta dem framifrån och bakifrån, från höger och från vänster, och Du kommer finna"

de flesta av dem otacksamma.” — Al-A’raf 7:16

Shaytan har några tricks, sätt att lura människorna, hindra dem att närma sig Allah.

När du försöker närma dig Allah, t ex i bön, så säger Shaytan: -Nej, gör det inte, han frestar dig och vill få dig att glömma salat. Är man då vaken så säger man: -Detta är vägen genom vilken man vinner Allahs välbehag, och jag måste göra det.

Shaytan säger då: -Okej, gör det, men inte nu. Du kan göra det senare. Skjut upp det. Är man då vaken kan man säga: -Nej, jag gör det nu för jag har andra planer senare.

Och Profeten sade:

”Akta er för att skjuta upp era plikter, för döden kommer plötsligt”

Då säger Shaytan: -Okej, men gör det fort så hinner du med andra goda gärningar efter det. Alltså att han vill att man skall slarva. Är man vaken så säger man: -Nej, jag skall göra det rätt, inte hasta och slarva.

Shaytan säger då: -Okej då, gör det lugnt och sansat så att folk får se hur from du är. Om man är vaken så säger man att: -Detta gör jag bara för Allahs skull. Det är inte människor som kommer belöna mig, utan Allah.

Shaytan säger då: -Okej, gör det med *ikhlas* (med ärlighet och ren avsikt) i tysthet, och Allah kommer visa det för andra om du gör så. Är man vaken så säger man: -Om Allah visar det eller inte är inte min sak. Jag är hans tjänare och vill ha hans välbehag. Om folk får se detta eller inte rör inte mig.

Man kan också säga: -För en stund sedan ville du hindra mig att be, eller utföra den goda gärningen, och nu vill du att jag skall göra det med *ikhlas*, du motsäger ju dig själv.

Till slut säger Shaytan frustrerat: -Du kommer antingen träda in i Paradiset eller kastas in i Helvetet. Om du är bland dem som kommer träda in i Paradiset så behöver du inte den här goda gärningen, och om du hamnar i helvetet så hjälper dig inte den gärningen. Om man är vaken så svarar man: -Även om vi antar att jag hamnar i helvetet, så vill jag ändå lyda Allah om jag kastas i elden för jag älskar Honom. Men Han har lovat att belöna dem som lyder Honom och strävar efter hans välbehag. Och han sviker aldrig sitt löfte.

Och Ibn al-Qayyim (rh) sade: "Den som Allah kastade ut ur Paradiset för att han vägrade böja sig inför din far (dvs Adam) hur kan han vara din vän?"

Och kära bröder och systrar — lyssna på Djävulens predikan i helvetet, Shaytans khutba:

"Och när Guds dom fallit skall djävulen säga: "Gud gav er ett löfte och löftet var sant. Jag har också gett er löften, men jag har svikit dem. Jag hade ingen myndighet över er, men jag kunde kalla på er och när jag kallade på er besvarade ni min kallelse. Klandra då inte mig; klandra er själva. Jag kan inte hjälpa er och ni kan inte hjälpa mig. Jag tar avstånd från det förr gjorde, då ni gav mig plats vid Guds sida." Ja, de som begår sådan svår orätt har ett plågsamt straff att vänta" — Sura Ibrahim 14:22

9. Livets fyra lägen

Människan är alltid i fyra olika situationer: **1)** Man lyder Allah **2)** Eller så lyder man honom inte, och **3)** man får idel gåvor från Allah **4)** eller så möter man problem, svårigheter.

Man befinner sig alltid i en av de fyra. Och gåvor får man inte glömma kan också vara en prövning.

Så vad gör man när man lyder Allah? Man har *shukr*, tacksamhet, och Gud kommer öka gåvorna.

"Det goda ordet (kalima tayyiba) är som ett starkt och friskt träd, fast rotat, som sträcker sina grenar mot skyn, ett träd som enligt sin Herres vilja ständigt bär frukt." — Ibrahim 14:24-25

Kalima tayyibiba: La ilaha illa Allah (Det finns ingen gudom utom Allah), är Paradisets nyckel.

Frukten är goda gärningar, och dessa vattnas med Koranen som är *dhikr*.

När man inte lyder Allah skall man göra *istighfâr* och *tawba*, söka Guds förlåtelse och ångra sig.

När man lyder Allah och får gåvor skall man visa *shukr*, tacksamhet och känna *khawf*, frukta Allah när man har det bra. När man inte lyder Allah och utstår prövningar skall man ha *tawba*, återvända till Allah i ånger, och alltid ha *radja'*, att se Allah som ens enda hopp.

10. Återvändandet

Vad är då *tawba*? *Tawba* är början på vägen, det är slutet av vägen och det är hela vägen.

”Troende! Vänd er till Gud i ånger över era fel och synder, så kommer ni lyckas” — Surat un-Nûr 24:31

Allah tilltalar de troende. Det är de som skall söka och det är de som söker förlåtelse. *Tawba* är att hela tiden vända sig tillbaka till Allah.

I Surat an-Nasr:

”fa sabbih bi hamdi Rabbika wa staghfir. Innahu kâna tawâba. — Lova och prisa då din Herres namn och sök hans förlåtelse. Han är alltid beredd att ta emot den uppriktigt ångerfulles ånger.” — An-Nasr 109

En av de sista surorna Profeten mottog. Och som enligt Ibn Abbâs också förutspådde hans död.

Man gör *tawba* med sitt hjärta sin själ och sin kropp. Har man gjort en synd så ber man först ber man uppriktigt Gud om förlåtelse. Sedan gör man bot inför sig själv, och sist lovar man att inte återvända till synden, och har man gjort en annan person någon orätt så måste man rätta till det och be honom om förlåtelse.

”...de som, om de begår en skamlös handling eller på annat sätt tillfogat sig själva orätt, minns Gud och ber Honom om förlåtelse för sina synder — vem kan förlåta synderna utom Gud?— och som inte fortsätter begå sådana handlingar mot bättre vetande.” — Âl Imrân 3:135

Anas sade: Jag hörde Guds Sändebud säga: Allah ta’ala säger:

”O Adams barn, så länge som du kallar och hoppas på Mig, skall Jag förlåta det du gjort, och inte bry Mig om det oavsett vad det var. O Adams barn, om dina synder så skulle nå upp till himlens moln, och du bad Mig om förlåtelse, så skulle Jag förlåta dig. O Adams barn, om du så kom till Mig med synder så många och stora att de fyllde jorden, och sedan vände dig till Mig, och inte satte någon vid Min sida, så skulle Jag skänka dig förlåtelse lika stor som den — dvs jorden.” — Återberättad av At-Tirmidhi

— Slut —